

ELSA ANTILA

*Kai miehestä
eroon pääsee*

 SAGA
EGMONT

Kai miehestä eroon pääsee

Elsa Anttila

Kai miehestä eroon pääsee

SAGA Egmont

Kai miehestä eroon pääsee

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1993, 2023 Jorma Kurvinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727104003

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

– Nynny... Nynny... NYNNY!

Katriina Majava huusi omalle peilikuvalleen kylppärissä.

– Supernynny! Hän tuijotti kiihtyneitä kasvojaan, joita punaruskeat, pitkät hiukset kehystivät. Harmaat silmät olivat kiukun kyyneissä.

Nyt suihkuun. Hän oli aivan hiessä pyöräiltyään kovaa vauhtia kotiin.

Kiskoessaan shortseja ja t-paitaa yltään Kati näki edessään Heikki Hirvilahden hämmentyneet kasvot.

”Kuule, minä en oikein tiedä... Saattaa olla, että minulla menee järkeä myöhään. Me mennään Jussin kanssa kalaan...”

– Saattaa olla!

Miksi hemmetissä se mies ei voinut sanoa, että *menee* pitkään? Ihan varmasti. Että ei kannata kuvitellakaan mitään myöhäisillan kahvinjuonteja osaston kokouksen jälkeen. Eikä noutamisia maamiesseuran talolta. Mene pyörällä vaan ja hauskat illat!

Heikki oli ollut samanlainen ’saattaa olla’ koko elämänsä ajan. Mutta nyt Katille riitti.

He olivat ’seurustelleet’, ainakin melkein. Joskus se oli ollut kuumaa, välillä ihan olematontakin.

Seistessään suihkussa Kati ajatteli mielessään omaa määritelmäänsä. Tuskin sentään kuumaa, hän epäröi. Tiesikö heistä kumpikaan mitä kuuma rakkaus oli?

Ajatus nostatti Katin jo laantumassa olevan suuttumuksen. Vuosikaudet hän oli tyytynyt kulkemaan kesästä kesään Heikin tahtiin kuin olisi tämän pikkusisko!

Se roikkuminen loppuisi nyt. Tämä tyttö ryhdistyisi ja ottaisi elämänsä ohjat omiin käsiinsä. Herra apteekkarin kosintaa oli odoteltu nyt muutama vuosi liian pitkään.

Kati hätkähti sisimmässään ajatustaan. Mutta pakko hänen oli se myöntää: juuri kosintaa hän oli odotellut. Herra apteekkarin päätöstä lopettaa vauhdikkaat poikamiespäivänsä ja purjehtia avioliiton onneen Katriina Majavan kanssa.

Totunnaisuuksien kehästä kai tässä oli kysymys, muutenkin kuin miesten suhteen. Hän oli urautunut täällä joka tavalla. Kohta kolmikymppinen akka, herra jumala, eikä mitään todellista väriä elämässä! Missä olivat Severi Siikanivan kuuluisat geenit? Jos tämä katseli jälkeläisiään jostakin pilven reunalta, niin oli takuulla ihmeissään.

Mutta se ei jatkuisi!

Kati väänsi hanaa kunnes vesi oli jääkylmää. Hän haukkoi henkeä, mutta pakottautui seisomaan paikoillaan.

Kuivatessaan vihdoin itseään isoon froteepyyhkeeseen Kati tunsu hienoista tyytyväisyyttä päättäväisyydestään.

– Se lammas saa minun puolestani soutaa ja huovata niin paljon kuin haluaa!

Sitäpaitsi: hän ei menettäisi Heikissä paljoakaan. Jos miehen tunne olisi ollut todellinen, niin kai tuo olisi joutunut kokonaan sen valtaan. Entä Kati itse – oliko hän rakastunut? Ei hän osannut sanoa.

Kaipa he roikkuivat toisissaan ihan turhaan. Kati taisi olla vain yksi pillerilaji Heikin purkkikokoelmassa. ”Nautitaan tarvittaessa”.

– Kyllä sitä voi olla sokea! Kati puhisi itselleen hangatessaan ihonsa kuivaksi. – Vaikka minä olen koko ajan tiennyt totuuden.

Heikki ei ollut edes salannut naisiaan. Minkäpä vuoksi, pikkusiskolta! Luultavasti mies oli jopa nauttinut mustasukkaisuudesta, joka heijasteli ’hyvästä toverista’.

– Hyvä toveruus naisen ja miehen välillä on roskapuhetta, Kati julisti miettiessään mitä laittaisi ylleen puoluekoneiston tilaisuuteen. – Joko ollaan rakastuneita tai ei olla.

Ovikellon kilahdus katkaisi Katin filosofoinnit. Hän verhoutui aamutakkiin ja meni avaamaan.

Suvi ei hymyillyt Katille astuessaan sisään.

– Minä olen ihan kohta valmis!

Kati kiiruhti makuuhuoneeseen pukeutumaan. Mintunvihreä paita oli onneksi silitetty.

– Mikäs sinut on synkistänyt?

Suvi oli kummallisen totinen.

– Minä inhoan itseäni ollessani matkalla Martta Puhakan käskynjakotilaisuuteen.

Kati purskahti nauruun, mutta Suvin kasvoille ei ilmestynyt pienintäkään hymynvirettä.

– Mitä on tapahtunut?

– Sporttis on jälleen kunnostautunut!

Jokilaakson urheiluseurojen aikoinaan perustama lehti oli virallisesti Viestikapula, mutta toimituksen omalla kielellä Sporttis. Sen sisällöstä oli, päätoimittajasta johtuen, edelleenkin yli 60 prosenttia urheilua, vaikka gasetasta oli kehittynyt jokilaakson kuntien yleinen kotiseutulehti. Suvi toimitti sitä sivutyönään.

– Millä tavalla? Kati uteli vetäessään jalkaansa tummansiniset suorat housut.

– Me olemme kuulemma jo ratkaisseet Jokihaarassa ensi syksyn vaalit.

Kati jäi tuijottamaan ystävänsä hiusharja kädessä.

– Sillä tavalla! Marttako niin sanoo?

– Martta. Susivaaran Mikosta oli kuulemma liian iso juttu.

Kati tyrmistyi.

– Sehän oli 60-vuotispäivähaastattelu! Ja mies on ollut ikänsä kunnalliselämässä. Kati harjasi hiuksiaan tarmokkaasti.

– Sepä se. Martan mukaan me teimme susivaaralaisille vaalimainoksen. ”Kas kun ette äänestysnumeroa laittaneet”, matki Suvi ivallisesti, ja jatkoi. – Reinin Kari otti sen vakavasti. Niille on tulossa toinen lapsi.

– Ei kai Martta voi viedä Karilta työtä tuommoisen vuoksi? Kati säikähti.

– Mitä luulisit?

– No eihän se voi mennä läpi johtokunnassa.

– Johtokunta on kuule hyvin kiinnostunut, jos joku lehden osakkaista esittää suunnitelman kulujen säästämiseksi. Tämmöisenä aikana! Martta vihjasi jo, että Sporttista voidaan hänen käsittääkseen tehdä huomattavasti säästäväisemminkin.

Kati marssi Suvi jäljessään keittiöön ja leväytti Viestikapulan pöydälle.

– Ihan normaali synttärjuttu!

– Niin minunkin mielestäni. Mutta Martta oli ihan raivona. Sporttis haluaa kuulemma puhakkalaiset pois johdosta ja susivaaralaiset tilalle.

– Yhdellä syntymäpäiväjutulla?

– Tätä on Martan mukaan jatkunut jo koko viime talven. Lisäksi hänet henkilökohtaisesti on kuulemma eristetty täysin.

– Martan olisi aika mennä terapiaan. Sehän on ihan paranoidinen.

– Vainohulluutena mekin toimituksessa tätä pidämme. Mutta mehän siinä turpiin saadaan. Tavaratalossa harkitaan Martan mukaan joka tapauksessa ilmoittelun lopettamista.

Martta Puhakka klaaneineen tuntui pyörittävän porvarillisia jokihaaralaisia, olivatpa he Martasta itsestään mitä mieltä tahansa. Kunnallispoliittinen tilanne oli se mikä oli eikä vaihtoehtoja pahemmin ollut noussut näkyviin. Pitäjää hallitsivat joko puhakkalaiset tai susivaaralaiset, yleisistä trendeistä ja paikallisista sattumista riippuen. Ja molempien kannattajat olivat tämän kuvion vankeja.

Suvi näytti ivalliselta.

– Minä olen Sporttiksen toimittaja Martta Puhakan armosta! Ja sinä olet lukion matematiikanopettaja, Martta Puhakan armosta!

Ihan noinkaan se ei ollut, Kati kapinoi. Mutta ei väittänyt vastaan. Martta Puhakan sormet pitelivät niitäkin lankoja, joista ei osannut päätellä sitä. Hän oli puolella tai vastaan, kun Jokihaarassa päätettiin jotakin. Sitäpaitsi lukion ja paikallislehden hallinnossa hän istui henkilökohtaisesti.

– Ei kannata näyttellä kapinoitsijaa, Suvi raivosi. – Kun ei uskalla olla sitä!

Ystävätär marssi edestakaisin Katin asunnossa, kun tämä viimeisteli silmämeikkiään peilin edessä. Suvin posket hehkuivat ja silmät loistivat kiihtymyksestä, vaalea lyhyt tukka oli pörrössä.

– Sinä et ainakaan poskipunaa tarvitse, Kati piruili.
Suvi tuijotti häntä ja purskahti viimein nauruun.

– Ja ketäs varten sinä itse oikein tälläydyt? Vauhtia nyt, kohta meille tulee kiire.

Martta Puhakka ei ollut vieläkään antanut anteeksi Viestikapulalle. Tullessaan porvarilliseen tukiryhmän kokoukseen hän jätti mielenosoituksellisesti kättelemättä Suvin, vaikka ojensikin kätensä tämän vieressä istuvalle Katille.

– Hyvät ystävät! Me kaikki tiedämme, että ensi syksyn kunnallisvaalit käydään hallituspuolueitten osalta poikkeuksellisen kovissa olosuhteissa. Väitetäänpä mitä tahansa, ne tulevat olemaan valtakunnallisesti hallitusvaalit. Aho ja Viinanen, joitten niskaan on kaatunut Holkerin-Liikasen konkurssipesän ylivoimainen painolasti, kohoavat kunnallisvaalien symboleiksi ja susivaaralaiset kautta Suomen hyökkäävät samoilla tunnuksilla porvarillisten puolueitten kimppuun. Näissä olosuhteissa meiltä vaaditaan lujaa lojaliteettia toisiamme kohtaan. Siksi onkin tyrmistyttävää nähdä, että meidän oma lehtemme on valjastettu susivaaralaisten vaalikampanjan avaajaksi.

Kati ei uskaltanut katsoa Suviin, mutta tunsi ilmassa sähköä.

Puolustautuisiko Suvi? Martta Puhakka oli diktaattori, jonka sana luettiin Jokihaarassa lakina. Kun hän sanoi, että lehti oli tehnyt virheen, se oli parasta uskoa.

Ossi Valkama rykäisi.

– Saanko minä kysyä, Martta, mitä sinä sillä oikein tarkoitat?

Ihana Ossi! Mies oli paikallinen Don Juan, mutta ei mikään arka raukka. Sitäpaitsi *hän* oli Sporttiksen todellinen ilmoittaja, luultavasti kaikkein suurin.

Martan posket lehahtivat punaiseksi. Mutta porvarillisen vaalitoimituksen ykkösmiehelle hänen oli pakko vastata.

– Sinä et siis ole lukenut Mikko Susivaaran 'syntymäpäiväjuttua'?

– Olen tietenkin. Sehän oli normaali juhlapäivähaastattelu.

Katriina Majava on täysin tympääntynyt elämäänsä. Parisuhde paikallisen apteekkarin kanssa junnaa paikoillaan. Katriina ei ole revitellyt myöskään ammatinvalinnassa, vaan kouluttautunut opettajaksi samoin kuin äitinsä ja isoäitinsä.

Mutta nyt Katriinalle riittää! Suoraan sanottuna hänelle riittää koko Jokihaaran kirkonkylä ja sen kapeat sosiaaliset piirit – vaan minkälaisen käännöksen ujo opettajatar aikoo elämässään oikein tehdä?

”Kai miehestä eroon pääsee” on romanttinen viihderomaani vuodelta 1993.

Elsa Anttila on kirjailija Jorma Kurvisen (1931–2002) salanimi. Kurvinen tunnetaan erityisesti ”Susikoiri Roi” -nuortenkirjasarjasta. Kurvinen julkaisi myös aikuisten romaaneja. Hän työskenteli toimittajana Uudessa Oulussa ja kaunokirjallisuutta julkaisevassa Nyyrikissä, mutta jäi päätoimiseksi kirjailijaksi vuonna 1978. Kurvinen sai Valtion kirjallisuuspalkinnon kolmesti.